

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: I. T., narozen X,
státní příslušník X,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-7490-8/ČJ-2019-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 5. 12. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

1. 2019, č. j. KRPS-324130-25/ČJ-2018-010023-SV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona účinného do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.
2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Konkrétně žalobce vykonával práci spočívající ve stavbě zdi domu z velkých cihel na novostavbě rodinného domu. Činil tak minimálně dne 26. 10. 2018, kdy proběhla kontrola. Žalovaná uvedla, že se nejednalo o nahodilou práci ani o jednorázovou výpomoc, neboť žalobce přicestoval na území České republiky za účelem práce, z čehož lze usuzovat, že práce se měla stát dlouhodobou. Na námitku, že žalobce fakticky nevyvíjel žádnou činnost, uvedla, že již z úředního záznamu správního orgánu I. stupně plyne, že stavěl zeď rodinného domu z velkých cihel a měl na sobě pracovní oděv. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně ohledně naplnění znaků závislé práce. Naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců není podmíněno formálním uzavřením pracovní smlouvy (či např. dohody o provedení práce) mezi zaměstnavatelem a účastníkem, ale jeho faktickou činností.
3. K námitce žalobce o nebezpečí vycestování na U. sužovanou válečným konfliktem žalovaná uvedla, že si správní orgán I. stupně vyžádal závazné stanovisko ministerstva vnitra, které dospělo k závěru, že vycestování žalobce do země původu je možné, neboť mu nehrozí ohrožení života, zdraví ani lidské důstojnosti. Jeho návrat není ani v rozporu s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika vázána. Tento závěr následně potvrdil ministr vnitra stanoviskem v odvolacím řízení. Žalovaná tento závěr převzala do odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že je-li obsah závazného stanoviska jednoznačný, žalovaná nedisponuje žádným prostorem pro správní uvážení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že rozhodnutí žalované je nezákonné. Žalovaná porušila § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřila si dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Dále žalovaná porušila § 2 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou v rozporu s § 119a odst. 1 písm. b) bodem 3 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
5. Konkrétně žalobce namítl, že v jeho případě nejsou naplněny všechny aspekty výkonu práce, jak jsou definovány v zákoníku práce [zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce)], neboť na území České republiky nevykonával žádnou soustavnou a závislou práci a nenacházel se ani v jakémkoliv pracovněprávním vztahu. Nesjednával si a nepodepisoval žádnou písemnou pracovní smlouvu. Pracoval na základě ústní dohody se svým známým M., mělo se jednat o práci na jeden den. V den kontroly na novostavbě rodinného domu ani fakticky nevyvíjel žádnou činnost, pouze se na její výkon připravoval. Nadto žalobce není v žádném vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Nesplnil tedy všechny podmínky závislé práce, a nenaplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

6. Druhý žalobní bod tkví v nesouhlasu žalobce s opatřeným závazným stanoviskem Ministerstva vnitra. Z informací opatřených Ministerstvem vnitra plyne, že situace na v. U. je stále napjatá a incidenty se nadále soustřeďují na hranice území ovládaných separatisty (D. a L. oblast). Převážně na těchto územích se rebelové samozvaných republik dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny, včetně mučení či mimosoudních poprav. Je zcela jisté, že po dvou letech konfliktu se na celém území U. vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadající na civilní obyvatelstvo. Proto se žalobce neztotožňuje se závěrem žalované o možnosti vycestování do vlasti.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, neboť žalobce uplatnil shodné námitky jako v odvolacím řízení a žalovaná je zde všechny řádně vypořádala.
8. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci vyjádřili s tímto postupem výslovný souhlas.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 10. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky během výkonu práce na novostavbě rodinného domu v obci S.-S.. v blízkosti ulice K., č. p. X, okres K. (dále jen „stavba“). Práce spočívala ve stavbě zdi z velkých cihel. Žalobce měl na sobě pracovní oděv. Žalobce uvedl, že nemá vydané potřebné povolení k zaměstnání od úřadu práce. Sdělil, že na stavbě pracuje první den a že mu práci zprostředkoval jeho krajan M., kterého však blíže nezná. Na místě kontroly se nenacházela další osoba, která by mohla k zaměstnání žalobce sdělit další informace.
12. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě též den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že je ž. a má d. d. Jeho d. je v. a bydlí též v Z. oblasti jako žalobce s m. Na území Evropské unie nežijí žádní jeho příbuzní. M. jezdí pracovat na území Evropské unie na dlouhodobé vízum. Na území České republiky žalobce přicestoval dne 16. 10. 2018 mikrobusem z města K. přímo do P. Chtěl si zde vyřídit pracovní vízum. Jeho známý M. mu slíbil jeho obstarání. Po příjezdu do P. zavolal žalobce M. a ten ho navedl, aby odjel autobusem do M. a následně do obce C. M. ho na schůzce v M. informoval, že vízum bude trvat jeden až dva týdny. Dne 24. 10. 2018 M. žalobci nabídl možnost přivýdělnku, se kterou žalobce souhlasil. Dne 25. 10. 2018 ho M. odvezl na stavbu, aby se tam žalobce podíval. Dne 26. 10. 2018 žalobce začal se stavěním stěn domu z velkých cihel. Jeho úkolem mělo být vystavět zdi z cihel, což měl stihnout za jeden den. Předpokládal, že bude pracovat od 8 do 18 hodin. Jeho docházku nikdo nekontroloval. O

další práci s M. zatím nemluvil, měl si přivydělat jen nějaké peníze na jídlo. Žalobce měl na sobě pracovní oděv, který si půjčil na stavbě. Za uvedený den si měl přivydělat 1 000 Kč, které mu měl dát M. Žalobce nemá žádnou pracovní smlouvu. Nemá ani pracovní povolení od úřadu práce, pracoval pouze na základě ústní dohody s M., přičemž si je vědom, že v České republice nemůže vykonávat práci bez platného pracovního povolení nebo rozhodnutí úřadu práce. Byl si vědom možnosti vyhoštění a v případě, že by se tak stalo, plánoval přijet znovu na území České republiky a vyřídit si vízum. V České republice nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života, pouze přijde o možnost vydělat si, neboť na U. není práce. Vycestování nebrání žádná překážka, má finanční prostředky na vycestování.

13. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území ČR. Bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval.
14. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Z. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.
15. Dne 25. 11. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů. Žalobce svého procesního práva nevyužil.
16. Správní orgán I. stupně vydal dne 5. 1. 2019 rozhodnutí č. j. KRPS-324130-25/ČJ-2018-010023-SV, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce totiž vykonával na stavbě závislou práci, bez pracovní smlouvy, aniž by disponoval povolením k zaměstnání, což bylo prokázáno jak výpovědí žalobce, tak sdělením úřadu práce.
17. Od 23. 1. 2019 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalovaná poučila žalobce o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 7 dnů. Žalobce v podání ze dne 31. 10. 2019 zopakoval svůj nesouhlas se závazným stanoviskem ministerstva vnitra z důvodu přetrvávajícího konfliktu na území U., kvůli kterým se žalobce obává návratu do vlasti.
18. Žalovaná vydala dne 25. 11. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnat nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkovat.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 2 zákoníku práce je závislou prací taková práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odstavce 2 téhož ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

20. Žalobce v první řadě namítl, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Žalobce poukázal na skutečnost, že nesjednával a nepodepisoval žádnou písemnou pracovní smlouvu, ale pracoval pouze na základě ústní dohody se svým známým M. Práce měla být pouze na jeden den, nevykonával tedy žádnou soustavnou a závislou práci, nenacházel se v pracovněprávním vztahu a fakticky v den kontroly nevyvíjel žádnou činnost. Nenaplnil znaky závislé práce a žalovaná zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti, když uzavřela, že znaky skutkové podstaty naplnil.
21. Z judikatury NSS plyne, že mezi znaky závislé práce patří její soustavnost, osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele, hospodářská závislost na zaměstnavateli (povinnost jednat jménem zaměstnavatele a na jeho účet) a nakonec vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, či rozsudek ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 340/2017 – 43). Z nashromážděných podkladů zcela jasně vyplývá, že žalobce stavěl zeď na stavbě a činil tak minimálně v den kontroly správního orgánu I. stupně. Práci vykonával na cizí stavbě pro svého známého M., který ho na stavbu zavezl den před započítáním výkonu práce a vše mu ukázal (zadal úkol), následující den jej na stavbu opět zavezl. Tataž osoba mu rovněž přislíbila zajistit pracovní vízum a zajistila mu ubytování, jak žalobce vypověděl. Z těchto skutečností plyne, že

žalobce práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), byť přesně nebylo zjištěno jakého subjektu. Činil tak na základě pokynů a za odměnu. Na tom nic nemění ani fakt, že žalobce neuzavřel žádnou písemnou smlouvu. Forma smlouvy není známkou závislé práce, rozhodující je faktický stav. Za tuto práci mu byla přislíbena odměna 1 000 Kč za den. Z výše uvedeného je zřejmé, že se tedy jedná o výkon závislé práce, k němuž žalobce potřeboval povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce České republiky. Žalovaná se pak s touto otázkou v napadeném rozhodnutí vypořádala (viz stranu 4). Za situace, kdy žalobce v době výkonu práce nedisponoval povolením k zaměstnání, vykonával nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti.

22. Jde-li o námitku žalobce týkající se absence znaku soustavnosti výkonu práce s ohledem na to, že měl na stavbě pracovat pouze v den kontroly a fakticky ani v době kontroly nevykonával žádnou činnost, dodává soud následující. Ačkoliv vymezení závislé práce v § 2 zákoníku práce výslovně nezmiňuje soustavnost výkonu jako jeden z jejích znaků, konstantní judikatura NSS potvrzuje, že soustavnost výkonu je jedním z definičních znaků závislé práce (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 Ads 75/2011 – 73, ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 120, a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, bod 22). To platí i z hlediska kvalifikace činnosti cizince pro účely řízení o správním vyhoštění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 Azs 51/2016 – 45, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 – 30, a ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017 – 41). Pochopitelně kontrola výkonu práce odhalí pouze činnost prováděnou v době kontroly samotné, ale na její soustavnější charakter je možno usuzovat z dalších zjištěných skutečností, například z výpovědi samotného cizince, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závalu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla, tj. jedná se teprve o první den práce, jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla (viz již zmíněný rozsudek č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, bod 23). Znak soustavnosti vykonávané práce je významný pro rozlišení existujícího pracovněprávního vztahu, v němž je vykonávána závislá práce, od práce na zkoušku jakožto součásti výběrového řízení na obsazení volného pracovního místa nebo občanské (či rodinné) výpomoci.
23. Z napadeného rozhodnutí zřetelně plyne, že žalovaná se zabývala tím, zda žalobce měl v úmyslu pracovat zde do budoucna (viz stranu 4), zabývala se tedy známkou soustavnosti, byť jej takto výslovně nepojmenovala. Vzala v úvahu zejména výpověď samotného žalobce, podle níž do České republiky přijel pracovat. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a k dané argumentaci doplňuje, že pouze ze skutečnosti, že žalobce byl kontrolován správním orgánem I. stupně první den výkonu závislé práce, není možné dovodit, že pracovní činnost nelze považovat za soustavnou. Byť je délka výkonu pracovní činnosti významným vodítkem pro učinění závěru o soustavnosti této pracovní činnosti, určující je, zda měla pracovní činnost dále pokračovat, tedy zda imanentní součástí právního vztahu mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem v době započetí výkonu pracovní činnosti byl předpoklad delšího trvání pracovní činnosti. K tomu soud z žalobcovy výpovědi zjistil, že žalobce si zajistil výkon pracovní činnosti přes svého známého M. Ten mu měl obstarat nejen vízum, ale zajistil mu též ubytování, nabídl mu i možnost přivýdělků a žalobce s touto možností souhlasil. Žalobce měl přitom v plánu zdržet se v České republice do doby, než si obstará dokumenty potřebné k vyřízení víza pro Českou republiku, ale i posléze a práci si našel za účelem zajištění obživy po dobu svého pobytu. Žalobce měl vykonávat pracovní činnost za odměnu, přičemž ve správním řízení neuvedl, že by konal

práci pouze tzv. na zkoušku, nebo že by se jednalo pouze o přátelskou či rodinnou výpomoc. Ani z ostatních podkladů pro vydání rozhodnutí nelze dovodit, že by výkon pracovní činnosti na stavbě neznámého vlastníka byl projevem přátelské služby, vděku, pomoci či solidarity mezi příbuznými či blízkými osobami.

24. Z vyjádření žalobce zachyceného v protokolu o výsledku plyne, že do České republiky přicestoval, aby si vydělal peníze, neměl zajištěné žádné zaměstnání. Žalobce opustil svou vlast za situace, kdy tvrdí, že na U. není dost práce a vydal se na vlastní náklady do České republiky, kde si krátce po svém příjezdu našel práci na stavbě, kterou vykonával na základě pokynů osoby, jež mu měla zajistit pracovní vízum a zajistila mu ubytování, tedy žalobce na ní byl závislý. Z toho lze usuzovat, že žalobce měl v plánu pobývat v České republice přinejmenším po dobu několika měsíců. Žalobcova reakce na možnost vyhoštění (tedy neochota setrvat na území České republiky, nebude-li moct pracovat) vypovídá o tom, že jeho přicestování do České republiky není motivováno poznáváním turistických destinací, ale snahou zajistit lepší živobytí sobě a své rodině na U. Ostatně tímto způsobem dlouhodobě zajišťuje živobytí pro rodinu i jeho m. Naopak, přicestoval sem za účelem vydělání většího množství peněz. K tomu je nutné obstarat si dlouhodobější práci, pročez si začal vyřizovat vízum. Dále žalobce vypověděl, že si chtěl přivydělat na jídlo. Pakliže by práce na stavbě skutečně byla pouze na jeden den, není zřejmé, z čeho by financoval svou stravu následující dny po skončení této práce. Tvrzení, že vykonával práci jen „brigádně“ a z důvodu, aby „měl na jídlo“, nemění nic na charakteru vykonávané činnosti. Motivem drtivé většiny zaměstnanců, pro který uzavírají pracovněprávní vztah, je právě vydělat si prostředky na živobytí („mít na jídlo a střechu nad hlavou“). Žalobce sice uvedl, že měl za jeden den dokončit stavbu zdi na stavbě, ovšem z přiložené fotografie založené ve správním spisu je zřejmé, že na stavbě bude třeba k jejímu dokončení postavit ještě mnoho zdí. Žalobci by se jen s vypětím všech sil mohlo podařit být i jen jednu zeď dostavět za pouhý den. Z toho, co bylo zjištěno v průběhu správního řízení, není pochyb, že žalobce na stavbě vykonával práci naplňující všechny znaky závislé práce. Dovodila-li žalovaná na základě výpovědi samotného žalobce a ostatních okolností případu, že se jedná o soustavnou činnost, postupovala vzhledem k výše uvedenému správně.
25. Přisvědčit nelze ani tvrzení žalobce obsaženému v žalobě, že s výkonem práce ani nezapočal, teprve se k tomu připravoval. Toto tvrzení je v rozporu se zjištěním správního orgánu I. stupně učiněným přímo na stavbě, že žalobce měl na sobě čerstvě ušpiněné pracovní oblečení, a vyjádřením žalobce učiněným při výsledku, že začal se stavěním stěn domu z velkých cihel a předpokládal, že bude pracovat od 8:00 do 18:00 hod. (kontrola byla provedena kolem 9:40 hod.). Žalobní bod není důvodný.
26. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalované ani se závaznými stanovisky ohledně žalobcova bezpečného návratu do vlasti. Správní orgán k tomu uvedl, že jestliže jsou závěry závazných stanovisek jednoznačné, nedisponuje správním uvážením. Správním uvážením v tomto ohledu nedisponuje ani soud. Závěr o bezpečnosti návratu žalobce do vlasti učinily správní orgány na základě všech potřebných podkladů a své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnily. Ani tato námitka není důvodná. Soud vyhodnotil tvrzení žalobce o nemožnosti návratu na U. jako účelové. V první řadě žalobce necítil žádné obavy z návratu v době, kdy byl prováděn jeho výslech. Do protokolu uvedl, že mu nejsou známy žádné překážky, které by mu bránily v návratu, přičemž si coby státní příslušník U. byl konfliktu na v. zemi zcela jistě vědom. Toto tvrzení se poprvé v řízení objevilo v době, kdy žalobce začal být v řízení zastoupen. Ve vztahu ke konfliktu je správními soudy obou

stupňů již několik posledních let judikováno, že konflikt na U. je lokálně omezen, přičemž obyvatelům z. regionů, tedy ani žalobci, nehrozí žádné přímé nebezpečí, pokud jde o jejich život a důstojnost [ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Třebaže tedy dochází na tzv. linii kontaktu k bojovým situacím a zajatcům nejsou na tzv. povstaleckých územích garantována lidská práva, není žalobce jakožto civilista tímto stavem jakkoliv dotčen, neboť bydlí stovky kilometrů od této linie. Reálně proto nemůže být vystaven situaci ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Ani tento žalobní bod není důvodný.

27. K obecné námitce žalobce, že žalovaná porušila obecná ustanovení správního řádu, je třeba uvést, že setrval-li žalobce ve svých námitkách v takto obecné rovině, soud již nemá, co by dodal, neboť nemůže nahrazovat jeho procesní aktivitu. Soud nemůže přisvědčit ani obecné námitce žalobce, že žalovaná postupovala v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutečností žalovaná vycházela i jakými úvahami se řídila při jejich hodnocení, odůvodnění splňuje všechny zákonné náležitosti, přičemž svou kvalitou nijak nevybočuje ze standardu rozhodování v obdobných věcech k podpoře svých závěrů si žalovaná opatřila nezbytné podklady. Jestliže žalobce ani v této námitce hlouběji nerozvedl svou argumentaci, musí se z výše uvedených důvodů spokojit s obdobně obecnou odpovědí soudu. Zcela obecné tvrzení žalobce o porušení § 2 a § 3 správního řádu nesplňuje vzhledem k své naprosté nekonkrétnosti požadavky kladené na formulaci žalobních bodů (viz rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Soud se jím proto nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. ledna 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce